

Ako môžeme spoločne kráčať, aby sme si spoločne uvedomovali význam a obsah misie?

BOŽIE SLOVO:

(Sk 8, 3; 11, 19-24)

Čítanie zo Skutkov Apoštolov: *Šavol ničil Cirkev, vnikal do domov a odvláčil mužov i ženy a dával ich do väzenia. Ti, čo sa rozprchli pred súžením, ktoré nastalo za Štefana, došli až do Fenície, na Cyprus a do Antiochie, ale nikomu neohlasovali slovo, iba Židom. 20 No niektorí z nich boli Cyperečania a Cyrénčania. A keď prišli do Antiochie, hovorili aj Helenistom a zvestovali im Pána Ježiša. 21 Pánova ruka bola s nimi a veľa ich uverilo a obrátilo sa k Pánovi. 22 Zvest' o tom sa dostala aj do uší jeruzalemskej cirkvi; a vyslali do Antiochie Barnabáša. 23 Keď ta prišiel a videl Božiu milosť, zaradoval sa a povzbudzoval všetkých, aby vytrvali v Pánovi, ako si zaumienili v srdci, 24 lebo on bol muž dobrý, plný Ducha Svätého a viery. A k Pánovi sa pridala veľká zástupa.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 450, 445, 430, 447)

S novým rokom začíname ďalšiu sériu pracovných listov, sústredených na otázku misie, poslania, ktoré nám Kristus zveril, aby sme sa oň starali: *Ako sa môžeme podeliť o dary a úlohy v službe evanjeliu?* (IL B2). Poďme teda rovno k pracovnému listu!

Poslaním Cirkvi je ohlasovať evanjelium a sprítomňovať Krista prostredníctvom daru Ducha. Táto úloha patrí všetkým pokrsteným (porov. EG 120): synodalita je v samej podstate misijná a samotná misia je synodálnou [čiže spoločnou a všetkých – pozn. red.] činnosťou. Sme neustále pozvaní, aby sme rástli v našej odpovedi na túto výzvu a v synodálnom vzorci obnovovali spôsob, akým Cirkev vykonáva svoje poslanie. V úvahách kontinentálnych zhromaždení má táto misia mnohé rozmery, napríklad:

a) **úprimná výzva na obnovu liturgického života miestnej cirkvi ako miesta ohlasovania prostredníctvom Slova a sviatostí**, s dôrazom na kvalitu homílie [kázne] a jazyk liturgie. To si vyžaduje primeranú rovnováhu medzi jednotou Cirkvi, vyjadrenou aj jednotou obradu, a legitímnymi rozmanitosťami, ktoré správna inkulturácia náležite zohľadňuje;

b) **túžba po Cirkvi, ktorá je chudobná a blízka trpiacim, schopná evanjelizovať prostredníctvom prežívania blízkosti a lásky** v Pánových stopách, pričom sa zdôrazňuje svedectvo vychádzajúce z angažovanosti, vedúcej až k mučeníctvu: ide o „samaritánske“ povolanie Cirkvi. Pripomínajú sa situácie, v ktorých Cirkev rany spôsobuje, a tiež tie, v ktorých ich znáša: bez starostlivosti o ľudí, ktorých sa to týka, sa tieto situácie stávajú prekážkou pre svedectvo o Božej láske a pravde evanjelia;

c) **otváranie miest bezplatnej služby**, inšpirujúcich sa napodobňovaním Krista, ktorý neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil (porov. Mk 10, 45), je kľúčom k prorockému odporu voči novému a deštruktívnemu kolonializmu. Sú to miesta, kde bude možné **uspokojiť základné ľudské potreby**, kde sa ľudia budú **cítiť prijatí a nie odsudzovaní**, kde sa môžu **slobodne pýtať** na dôvody našej nádeje (porov. 1Pt 3, 15), **slobodne odísť aj sa vrátiť**. Pre synodálnu Cirkev je misia vždy budovaním s inými, nielen pre iných;

d) **budovanie sietí vzťahov v digitálnom prostredí** [internet, facebook,... – pozn. red.], ktoré Cirkev objavuje ako **príležitosť na evanjelizáciu**, umožňuje najmä mladým ľuďom experimentovať s **novými spôsobmi spoločného putovania**. Iniciatíva Digitálna synoda upriamuje pozornosť Cirkvi na ľudskú osobu ako bytosť, ktorá komunikuje, a to aj v mediálnych kruhoch, ktoré formujú náš súčasný svet.

Vedomie kresťanských spoločností o vlastných limitoch, ani uznanie vlastných zlyhaní nebráni ich túžbe rásť v misijnom angažovaní. Naopak, pohyb vychádzania zo seba samého vo viere, nádeji a láske [čiže staré dobré pokánie – pozn. red.] umožňuje čeliť tejto neúplnosti.

OTÁZKA NA ROZLIŠOVANIE (riešenie, hľadanie odpovede, „Božieho konsenzu“ – pozn.red.):

Ako je dnes Cirkev pripravená a vybavená na svoju misiu: presvedčivé, slobodné a účinné ohlasovanie evanjelia? Ako perspektíva synodálnej Cirkvi mení chápanie misie a umožňuje vyjadriť jej rôzne rozmery? Ako skúsenosť spoločného plnenia misie obohacuje chápanie synodality?

Ako už desiatky rokov dozadu pripomenul nám všetkým II. vatikánsky koncil: „*Celá Cirkev [naozaj celá, všetci a každý jej člen! – pozn. red.] je misionárska a dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho. Všetci veriaci ako údy živého Krista, ku ktorému sa pričlenili a pripodobnili krstom, birmovkou a Eucharistiou, sú povinní spolupracovať na vývoji a vzraste jeho Tela, aby ho čím skôr priviedli k plnosti. Preto všetci synovia a dcéry Cirkvi majú mať živé vedomie vlastnej zodpovednosti voči svetu, pestovať v sebe naozaj katolickeho ducha a zasuvať svoje sily dielu šírenia evanjelia.*“ (Ad gentes 32 a 36). Prečo? No, napadajú ma najmenej tri dôvody. Prvým je Kristus a Božie synovstvo. Kristus prišiel na zem založiť Božie Kráľovstvo a za cenu vlastnej Krvi položil jeho základný kameň. Pridať sa k nemu znamená pridať sa k tomuto Jeho Dielu, ktoré sa deje práve misiou, pridávaním nových a nových „živých kameňov“ do tejto Stavby. Druhým dôvodom sme my sami. Ak sme zažili Vykúpenie a naplnenie Duchom a oslobodenie k Božiemu synovstvu a preniká nás jeho plnosť a radosť z neho, ako by sme mohli mlčať, nedeliť sa, nekričať do celého sveta? A tretím je, že svet, zmietajúci sa v křčoch zla, násilia, lži a nenásytnosti presne toto potrebuje, aj ľudia v ňom. Ako by v nás mohla byť Kristova láska, ak by sme im tento veľký objav a dar neohlasovali „vhod i nevhod“ (2Tim 4, 2) a miesto toho ho pred nimi doslova zatajili?

UVAŽUJEME:

Praktickým dôsledkom povedaného je, že v Cirkvi by malo všetko pôsobiť misijne. Ak napríklad pri svätej omši hovoríme, že ňou „smrť Tvoju, Pane, zvestujeme a Tvoj zmŕtvychvstanie vyznávame“, tak to nie je prázdna fráza! Naozaj sa v nej musí Kristus ohlasovať a vyznávať! Tak, aby aj neznámy a neveriaci človek, ktorý na ňu príde, bol touto omšou evanjelizovaný! Nie v prvom rade cez kázeň alebo omšové texty (tie sú už viac zamerané na veriacich katolíkov), ako skôr radosťou a pokojom, ktorý cíti, duchom prijatia a lásky, ktorú zažije hoci aj v obrade pokoja, alebo na začiatku v privítaní od ľudí v kostole, v tom, že mu urobia miesto v lavici... v tom, ako sa modlia, spievajú, zapájajú, ako vo všetkom vidí, že v nich je niečo, niečo krásne, hlboké, niečo, čo ho oslovuje bez toho, aby na neho musel niekto hovoriť. Cíti dobre, veľmi dobre, ako doma!

SKÚMAME / ROZLIŠUJEME:

Prečítajte si a pouvažujte nad textom pracovného listu v rámci aj nad otázkou na rozlišovanie. Pomôcť si môžete týmito podotázkami z toho istého pracovného listu:

1. *Liturgický život spoločnosti je zdrojom jej misie. Ako možno synodálne udržiavať jeho obnovu posilňovaním služieb, chariziem a povolaní a ponúkaním priestorov prijatia a spolupatričnosti?* Napríklad ako môžeme napomôcť, aby služby miništranta, kostolníka, lektora, spevákov, tých, čo zdočia,... ich aj formovali a napomáhali im zapojiť sa aj do misie farnosti?

2. *Ako môže kázanie, katechéza a pastoračia podporovať spoločné uvedomovanie si významu a obsahu misie?* Čo by ste v tomto smere poradili svojmu farárovi, animátorom, katechetom,...?

3. *Syntézy biskupských konferencií a kontinentálnych zhromaždení opakovane vyzývajú k „prednostnému zameraniu“ na mladých ľudí a rodiny, pri ktorom sa uznávajú ako subjekty, a nie len ako objekty pastoračnej služby.* Ako by ste mohli ako spoločenstvo farníkov napomôcť tomu, aby napríklad prvoprijímajúce deti alebo ešte viac birmovaní neboli len vyučované a pripravované, ale sa aj zapájali do života a spoločenstva i apoštolátu, misie a teda vlastného poslania našej farnosti?

4. *Ako môžeme zvýšiť povedomie o tom, že profesijná, sociálna a politická angažovanosť a dobrovoľnícka práca sú tiež oblasťami, v ktorých sa uskutočňuje misia?* Ako formovať farníkov k tomu, aby vedeli byť v tomto takto činní?

5. *Digitálne prostredie dnes formuje život spoločnosti. Ako v ňom môže Cirkev účinnejšie plniť svoje poslanie? Ako by sa malo v tomto prostredí pozmeniť ohlasovanie, správanie a starostlivosť?*